

i det fjerne. Om Aftenen, naar den sidste Solfakkel var slukket i Sydvest, havde han set Lysene tændes et for et rundt om i Hytterne, ligesom Stjerner paa en Himmel, og i sin Ensomhed havde han digtet sig ind i de fattige Beboeres nøjsomme og trølsomme Liv og drømt om at leve i broderligt Samkvem med dem som deres Ven og Hjælper.

Han forstod nu, at han havde taget fejl. Hans Øjne var bleven aabnede for det dybe, uoverstigelige Svælg, der skilte ham fra disse Jordens Hyttebeboere, som levede her i deres halvt underjordiske Boliger og gravede og puslede i den mørke Muld — et Slags Troldfolk, hvis Væsen var en Gaade, hvis Sprog man næppe nok forstod, hvis Tanker, Drømme, Sorger og Forhaabninger ingen kendte. Og vilde det nogensinde blive anderledes? Var det ikke, som om Menneskeheden ganske havde forglempt det Trylleord, der kunde faa Højene til at løfte sig paa Ildsøjler og bringe Muldfolket frem i Dagens Lys og Luft?

. . . Han blev med-et revet ud af sine Betragtninger ved at høre et muntert Fløjtekvidder over sit Hoved.

Han saae op. En Stær!

Han blev overrasket. Han havde den hele Dag været saa optaget af sig selv og sine Tanker, at han slet ikke havde lagt Mærke til, hvorledes Solen endelig var brudt frem igennem de kolde Taager, der i ugevis havde indhyllet Landet. Han saae sig omkring . . . og atter fløjtede en Stær i hans Nærhed, og endnu en, og en til . . . hele Haven var fuld af Vaar!

Han smilte vemodigt. Han kom til at tænke paa de mange Gange, han i Vinterens Løb havde længtes efter Foraarets Komme — fordi han havde haft en besynderlig Tro paa, at dermed vilde nok endelig alting blive godt; at med Vaarbrydningen i den vinterbundne Mark og Fjord vilde der ogsaa blive løst op for det